

før vor litterære Stilling, som der dog vilde gøres, hvis de af mig nævnte Paragraffer blev vedtagne. — Endnu kun en lille Bemærkning. Sproget er maasse blevet lidt forandret, og der er kommet større Klarhed hist og her, men det er alligevel forfærdelig tungt; jeg kan ikke andet end gentage den Henstilling, som er kommen til Orde flere Gange, særlig i det andet Ting, men ogsaa her, at vi burde stræbe hen til, at vort Sprog i Lovene bliver kortere og klarere, thi disse lange, indviklede Sætninger, de mange Participier og indstudte Sætninger gør virkelig, at det langt fra hjælper til Sprogets Forbedring at gennemlæse Love, der ere saaledes affattede. Jeg henstiller paa ny til den ærede Kultusminister, som jo er Danstiens Bogter, om jeg saa maa sige, at navnlig han vil bestræbe sig for, at hans Love blive affattede saa kort og klart som muligt.

Ordføreren (Goos): Jeg vil blot tillade mig et Par ganske korte Bemærkninger. Maasse jeg tør udtale mig allerførst om det sidste Punkt i det ærede Medlems Udtalelser om Sproget. Det er min fulde Overbevisning, at han her gør dette Lovforslag en endogsaa meget fremtrædende Uret. Det er ikke Tilfældet, at det er tungere at læse, end de fleste Lovforslag efter Sagens Nødvendighed maa være, og navnlig ikke tungere at læse eller sværere at tilegne sig end de allerfleste Bestemmelser, som fra Rigsdagens Side fremtræde som Ændringer til Lovene. Jeg udfordrer til en Sammenligning mellem dette Lovforslag saa vel som de fleste af Regeringen forelagte Lovforslag og saa dem, hvis væsentlige Indhold hervor paa Rigsdagens Bestemmelser, og jeg vil da sige, at i den Turnering tror jeg ikke Rigsdagen fejrer. — Hvad Sagens Realitet angaar, er det naturligvis meget beklageligt, at det ærede Medlem tænker sig Muligheden af, at det andet Ting skulde gaa bort fra saadanne Hovedbestemmelser i Lovforslaget som den angaaende Oversættelsesretten og Oplæsningsretten — ja, Hovedbestemmelsen af disse 2 Punkter er naturligvis igen Oversættelsesretten. Opgiver man den Bestyttelse, saa kan det jo i øvrigt have sin Interesse at faa alle Bestemmelserne kodificerede, men man naar ikke det, der er Hovedsagen, at man holder Trop med og kommer paa lige Trin med, ikke enkelte, men alle Kulturstater, indtagen maasse netop vore to nordiske Naboer. Der er ingen andre, som ikke anerkende det i deres Lovgivning, og i Virkeligheden er der ikke Tvivl om, at vore nordiske Naboer ogsaa anerkende Princippet; deres Love indeholde

i Virkeligheden ogsaa adskilligt med Hensyn til Oversættelsesretten, som vi ikke kende, og det er blot mere praktiske Hensyn, som hindre dem fra i Øjeblikket at gaa ind paa denne Bestemmelse eller en lignende. Gif vi foran her, saa tvivler jeg ikke om, at det ikke vil vare ret længe, før ogsaa Sverige og Norge kom med. Men ganske vist tillægger jeg ikke Lovforslaget stor reel Værdi, derjom denne Bestemmelse gif ud. At udstemme den, mener jeg, ikke kan forsvares ved at henvise til det læsende Publikums Interesse. Det læsende Publikums Interesse er ganske vist ogsaa Forfatterens Interesse, men Forfatterens første Interesse er, at der ydes ham Retfærdighed, og det er det læsende Publikums Pligt, at denne Retfærdighed ydes de Forfattere, hvis Læsning interesserer dem; man har ikke Lov til i det læsende Publikums Navn at stjæle Frugterne af Forfatterens Arbejde.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (S. Scavenius): Saa det nuværende Tidspunkt har jeg jo ingen Grund til at gaa ind paa nærværende Lovforslags Hovedprincip, som ganske vist er Oversættelsesrettens Bestyttelse; det har jeg ingen Grund til, jeg har ved Sagens første Behandling haft Veljæghed til at ytre mig i saa Henseende, og jeg kan ganske henholde mig til, hvad nu sidst den ærede Ordfører (Goos) udtalte. Ogsaa jeg mener, at vort nuværende System er et Nøbssystem, som vi ikke lige overfor den civiliserede Verden i Vængden kunne være bekendte at opretholde. Hvad vore Naboer mod Nord angaar, saa er jeg fuldstændig overbevist om, at den ene af disse Naboer er nødt til at gaa med os, naar vi først er inde i Bernerkonventionen, og at den anden efter al Sandsynlighed ogsaa vil følge med. Men som sagt, det er jo ikke værd for Øjeblikket at optage en indgaaende Diskussion om denne Sag; Lovforslaget vil næppe kunne føres videre i År end til en Afstemning i dette Ting, og det vil da, antager jeg for givet, blive forelagt i det andet Ting først i næste Samling saaledes, som det er vedtaget i denne Samling; saa vil det vise sig, om virkelig det andet Ting skulde ville stille sig paa et — jeg vil tillade mig at sige saa forældet Standpunkt, som det ærede Medlem, der udtalte sig i Opposition til Lovforslaget (Th. Nielsen), stiller sig paa.

Russing: Det har glædet mig at høre den ærede første Læser udtale sig i samme Retning, som jeg gjorde i nogle korte Bemærkninger ved Sagens første Behandling.